Ч. 150 Субота 6 (18) липня 1896. Рік VI

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Людвика Пльона і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Як виглядає бразилійский рай.

Позаяк все ще знаходять ся аґенти а навіть і деякі ґазети, котрі мимо того, що вже на певно звістно, що правительство бразилійске заборонило приїзду галицким еміґрантам, намавляють наших людий до еміґрациї і позаяк все ще єсть богато межи нашими селянами таких, котрих кортить особисто переконати ся, як виглядає бразилійский рай, то для їх остереженя а заразом для заспокоєня їх цікавости, за котру мусїли би опісля дорого заплатити подаємо тут лист чоловіка інтеліґентного, бувшого урядника маґістратского зі Львова, п. І. В., писаний до одного із своїх приятелїв у Львові. Пана В. скортіло також стати відразу богачем в бразилійскім раю, а тепер кає ся і рад би чим скорше вернути до краю. Цілого листу тут не наводимо, а подаємо з него лиш цікавійші уступи. П. В. пише:

Я виїхав з Гамбурґа д. 16 марта з 10 селяньскими родинами з Галичини і 2 родинами німецкими, котрі їхали власним коштом. До Паранаґва, порту в Парані їхали ми 32 днї. В Паранаґві всаджено нас на вісїм днїв до карантани, де ми мимо всїляких недуг не бачили нїякого лїкаря, а де я, яко пасажир першої кляси мусїв платити 8 мілів (4 зр.) за кождий день.

Осьмого дня в ночи перевезено нас лодками до Паранаґва, де чекало вже 450 родин галицких, котрі виїхали були ще в падолисті м. р. з Галичини і сидїли доти у Нодарого (аґента в Дженові), доки той не видер від них послїдний гріш. Страшний вид представляли обдерті, знидїлі люди, що волочили ся громадками в безнадійности і розпуці. Моїми заходами прислано з Куритиби ще того самого дня окремий поїзд, котрий забрав еміґрантів до Куритиби. Там уміщені в бараках, чекають коли прийде на них черга і вишлють їх до всїляких місцевостий, де дістануть по кусневи глухої пустинї (праліса), котру собі самі мусять викорчувати. Через шість місяців дістають від правительства стравунок, а по тім кінчить ся та опіка, а кольоніст, котрий не роздобув собі сам якого прожитку, може згинути з голоду.

Дальше описує п. В. сторони, котрими переходить зелїзниця з Парани до Куритиби і згадує про деяких Поляків, котрих застав в Бразилиї, а іменно про якогось п. Радзішевского зі Львова, котрий в Куритибі разом з якимсь другим видає польску ґазету — насамперед через два перші дни в тиждни пише а відтак сам складає то, що написав і сам друкує. Згадує про якогось Енџінєра зі Львова, котрий дістав посаду при зелїзници в Бразилиї, але то лиш длятого, що уміє телєграфувати, та про кількох Поляків ремісників (челядників), котрі стоять ще найлїпше бо заробляють на день 8 до 10 мілів.

Само місто — каже п. В. дальше — робить на мене зовсїм враженє Жовкви хоч на головних улицях що кількасот кроків має малі електричні лямпи. Відносини тут страшно нездорові; скоро змеркне ся не видко нїкого з цивільних на улицях, волочать ся лиш купи жовнїрів, шукаючих якої зачіпки, то й нема дня, щоби не було по кілька убийств. Вечером не важить ся нїхто піти до сусїда о кілька кроків без ножа і револьвера. — П. В. описує відтак свою подорож з Куритиби до місцевости сьв. Матея; їхав 15 миль зелїзницею а 15 миль верхом через гори і такими скалами, дебрами та яругами, що — каже — був би з десять разів вязи собі скрутив як би не його товариш Бодяк, котрий дуже добре звав дорогу. В Сьв. Матею заїхав до учителя Крижановского а побувши тут кільканайцять днів пізнав аж надто місцеві відносини.

Інтеліґенциї тут майже нїякої, одинокий п. Крижановский, котрий знеохочений покидає школу, щоби осїсти на иншій кольонїї. О. лат. обр. Пшетарский, зражений тутешними інтриґами перенїс ся до сусїдної кольонїї Ріо Клярo, куди й Крижановский піде. Дорожня тут страшна, то-ж для людий інтеліґентних, а без капіталу нема тут ще поля до дїланя. Примір: Казимир К. приїхав до Буенос Аірес, гріш єму розлетїв ся (в виду шаленої дорожнї, о якій в Европі не маєте понятя: пара черевиків коштує 20 зр., соломяний капелюх 8 зр., найдешевший) і не знати як би був видобув ся, коли-б єму п. Бодяк не дав був 10 фунтів штерлїнґів на подорож назад до Европи.

По кольонїях і містах нема тут нїяких властий; всї, навіть жінки, ходять узброєні від голови до ніг в палаші, стрільби, револьвери і ножі, тому й о суперечку, бійку та убийство тут дуже легко; в Куритибі єсть на кілька сот миль простору суд, до котрого нїхто не має довіря. Полїция то самі злодїї і злочинцї, справедливість і справу кождий тут сам собі ро-

44)

Дїти капітана Ґранта.

Фантастично-наукова подорож Юлїя Верна.

(Дальше).

Ріка широка на пів милї анґлїйскої котила свої прозорі води між двома рядами ґумових дерев і акаций. Кілька величавих дерев з роду міртових, здіймало до висоти пятнайцятьох стіп своє довге повисле галузє, прикрашене червоним цьвітом. Тисячі птахів з золотими крилами, не говорячи вже о веселих папугах перелїтало з галузи на галузу. Далеко на воді плавала пара чорних лебедів, так полохливих, що не можна було до них наблизити ся. Ті рідкі птахи австралїйских рік зникли вскорі в закрутах Вімерри, що мов гадина вє ся через ту пречудну околицю. Тимчасом віз стояв на мураві, як на килимі, котрого торони звисали над бистрими струями ріки. Не було нї порома, нї моста, а треба було перейти через ріку. Ертон став глядати броду. Чверть милї висше видалась єму ріка не надто глубокою і він постановив в тім місци переїхати. По кількох пробах показало ся, що вода не була глубша як на чотири стопи, отже віз міг туди переправити ся без великої небезпечности.

— Чи нема иншого способу, щоби переїхати ту ріку? — спитав Ґленарван кватирмайстра.

— Нї, мильорде — відповів Ертон — але я гадаю, що переправа не буде небезпечна. Безпечно переїдемо.

— Чи леді Ґленарван і міс Ґрант мають вилїзти з воза?

— О, нї. Мої воли мають добрі ноги, а я удержу їх вже в ладї.

— Отже їдьте, Ертоне, — сказав Ґленарван — спускаю ся на вас.

Їздці окружили тяжкий віз і всї в'їхали до ріки. Звичайно, коли таким бродом переправляють ся вози, то привязують до них з усїх боків порожні бочки, котрі піддержують віз на поверхни води — але тут не було того помічного средства і треба було спустити ся на розум волів і на вправу Ертона. Майор і два моряки їхали о кілька кроків на переді. Ґленарван і Джон Менґлїс по обох сторонах воза готові були бігти на поміч женщинам, Паґанель і Роберт замикали похід.

Всьо ішло добре аж до середини Вімерри, але тут ріка ставала чим раз глубша і вода досягала повисше колїс. Коли би воли стратили під собою ґрунт потягнули би й віз за собою. Ертон показав ся відважним; скочив до води, а учепивши ся за роги волів, удержав їх на добрій дорозї. В тій хвили ударив віз о щось, затріщав і став сильно хилити ся на бік, а вода досягла аж до ніг женщин. Відтак почав плисти з водою, хоч Ґленарван і Джон Менґлїс учепили ся єго з цїлої сили. То була хвиля страшної тревоги. На щастє воли торгнули наперед і потягнули віз до берега; вода ставала чим раз більше мілка і вскорі люди і конї дійшли щасливо до берега змочені, але вдоволені.

Однакож перед воза зломив ся в часї того удару, а кінь Ґленарвана стратив обі передні підкови.

Треба було скоро тому зарадити. Подорожні поглядали на себе заклопотані, коли Ертон заявив, що поїде до стациї Бляк-Поан, що лежала двайцять миль на північ і звідтам приведе коваля.

— Їдьте, добрий Ертоне — сказав Ґленарван. — Кілько часу буде вам треба, аби до нас вернути?

— Може пятнайцять годин, не більше.

— Отже рушайте, а ми тимчасом розложимо ся на Березї Вімерри.

Кілька хвиль пізнїйше зник Ертон на кони Вільсона за густими мімозами.

XI.

Берк і Стюарт.

Другу половину дня перевели подорожні на розмові і проходах понад гарними берегами Вімерри. Попеласті журавлї утїкали, коли они наближали ся і храпливо кричали та крили ся поміж високими галузами диких фіґових дерев. Лише розумнїйші папуги не переставали кричати на розцвитих ґумових деревах.

Спочиваючи на мураві над берегом ріки, або приходжуючи ся поміж рідкими деревами любували ся подорожні аж до заходу сонця тою пречудною природою. Ніч захопила їх пів милї від таборища. Вернули і пізнавали напрям дороги не по північній звіздї, котрої на полудневій півкули не видко, а по полудневім хрестї, а та громадка звізд яснїла в половині віддаленя між зенїтом а виднокругом.

бить, трудно отже, щоби серед так примітивного устрою суспільного промисл, торговля і науки могли розвивати ся. То ще дич на кількадесять літ, земля не має майже нїякої вартости, бо управляти єї безпосередно не можна, позаяк робітник і управа вийде дорожше, як найдорожший продукт спроваджений з Европи, тому то навіть масло спроваджують звідтам в коробках.

Селянин має тілько, що сам собі може обробити без чужої помочи, і засіяти спроваджением верном, а то вистає єму ледви на лихий прожиток. Як тут старає ся один другого використати, доказує факт, що н. пр. за вирване зуба треба заплатити лїкареви 30 зр. Я пізнав одного челядника столярского, котрий зарабляе на день по 8 зр., а мимо того ледви може вжити з жінкою і двоіма дїтьми. Робітник в поли дістає на день найменше 1 зр. 60 кр., а тілько коштує тут фляшка пива. Селянин, доробивши ся корови, безроги, коня і рушниці, уважає ся тут вже за богача. До дуже поплатних фахів належить медицина і аптикарство. Трохи олїю рицінового коштує 3 до 4 зр.... Одиноким средством доробленя ся гроша єсть торговля, то-ж і кидаю ся на се поле, але я би нїкому не радив вибирати ся до Бразилії без великих капіталів.

Новинки.

Львів дня 17 липня 1896.

— **Именованя.** Є. В. Цїсар іменував радників Суду краєвого: Амвр. Яновского у Львові і Едм. Ґертнера в Кракові радниками висшого Суду краєвого в Кракові. — II. Мінїстер судівництва іменував повітового судию в Галичи Володим. Мандичевского. секретаря ради при висшім суді краєвім у Львові Конст. Кобервайна, заступника старшого прокуратора державного у Львові Мар. Оленьского і судию повітового в Яворові Александра Менцїньского радниками суду краєвого у Львові.

— **Цїсарскі стипендиї.** З початком року шкільного 1896/7 будуть надані в технїчних академіях у Відни, Львові і Берні та в рільничій академії у Відни по одній стипендиї з фундациї ім. Франц-Йосифа в річній квоті по 300 зр. Подання о ті стипендиї треба вносити до дня 31 липня с. р. до ц. к. ґенеральної дирекциї Найвисших фондів у Відни.

— **Є. Е. п. Президент Мінїстрів** гр. Казим. Бадені приїхав був на кілька годин з Буска до Львова, а звідси від'їхав дня 15-го с. м. до Відня.

— **Перші загальні збори філії Товариства „Просьвіта“ в Товмачи** відбули ся після заповідженої програми дня 5 липня 1896 р. при участи понад 300 господарів з повіта товмацкого і кільканацяти сьвященників. Именем основателїв філії відкрив загальні збори о. Ал. Кадайский з Грушки, по чім вибрано предсідателем зборів п. Тита Заячківского радника судового з Коломиї і посла на сойм краєвий з повіта товмацкого. На зборах сих явили ся яко делеґати: адвокат др. Кость Левицкий именем головного виділу „Просьвіти“ і проф. др. Михайло Коцюба именем виділу філії „Просьвіти“ в Станиславові. До виділу філії „Просьвіти“ в Товмачи вибрано: о. Ал. Кадайского з Грушки, о. Пор. Ступницкого з Товмача, Стефана Шемчука господаря з Пужник, о. Ник. Бачинського з Миловання, о. Софрона Левицкого з Стриганець, Івана Бородайкевича господаря з Бортник і о. Николая Голинатого з Надорожної. Заступниками виділових вибрано: Леся Болехівского господаря з Ворони, Дмитра Депутата господаря з Вільшаниці і Ілька Каміньского господаря з Палагич.

— **Справу викупна електричного трамваю у Львові** розбирала на послїднім своїм засїданю Рада міска. Референт др. Левенштайн виказав, що річно їздить у Львові тим трамваєм 3 мілїони 200 тисячів осіб, т. є. денно близько 10.000 або до 8% всего населення. Загальний дохід виносив в I. півроцї с. р. 94.346 зр. 51 кр., в порівнаню до 81.565 зр. 77 кр. в I. півроцї мин. р. Характеристичне, що друга кляса дає більший дохід, як перша. Комісия ставить рішуче внесене, щоби громада з днем 1 серпня с. р. обняла трамвай у власний заряд. Фірмі Сімєнс і Гальске мала би заплатити громада міста Львова 750.000 зр. за трамвай електричний. Додати ще треба, що трамвай електричний обчислить 1 серпня с. р. зиск за минувші лїта і половину єго виплатить громадї, тож о стілько дешевше від 750.000 зр. купить громада трамвай. Доходи ростуть а розходи меншають. Доказом рентовности трамваю електричного є се, що трамвай кінний хоче запровадити електрику на случай перенятя громадою у власний заряд трамваю електричного. Трамваєм електричним заряджував би комітет, зложений з трех членів Ради міскої, одного члена маґістрату і президента або віцепрезидента. Рада ухвалила майже одноголосно викупити заряд трамваю.

— **Депутация буковиньских Русинів** явила ся дня 13 с. м. у православного митрополита о. Арк. Чуперковича в Черівцях під проводом пос. Пігуляка і передала єму резолюциї в справах церковних, ухвалені на вічах селян в Черівцях, Заставні, Лужанах і Кіцмани. На промову п. Пігуляка, в котрій він просив митрополита, аби полагодив вічеві резолюциї, що мають на цїли спокій і порядок там, де єго найбільше потрібно, т. є. в православній церкви на Буковинї — відповів митрополит ласкаво, що возьме знані нашим читателям резолюциї під розваґу і буде старати ся як лиш може о введене згоди між вірними православної церкви. Депутация складала ся з пятьох селян з ріжних сторін і п. Пігуляка. На просьбу митрополита всї підписали резолюциї при митрополиті.

— **Розрухи в Величцї.** В справі крадежи соли виїхала до Величкы комісия, щоби переслухати додатково кількох вмішаних в ту справу гірників. По переслуханю в бюрах заряду салин одного з гірників, узнала комісия відповідним заряди́ти против него арешт слїдчий і веліла єго відставити старшому стражникови до Кракова. Зібрана перед будинком товпа гірників відбила увязненого, а потім окруживши будинок заряду і сусїдні огороди прибрала грізну поставу супротив комісиї, так, що навіть кидано камінєм до компати, де урядувала комісия. Під охороною жандармериї і поліциї удало ся членам комісиї перейти до будинку поліцийного, при чім члена комісиї Родзеня вдарено каменем в ногу. Дійшло до того, що перед брамою будинку мусїв стояти жандарм з добутою шаблею і револьвером в руці, для спинення доступу товпі. Тревало се до пізного вечера; комісия не могла виїхати з Величкы, бо й дороги обсадили роз'ярені гірники, та від'їхала до Кра...

Ольбінет заставив під шатром вечеру. Присмачком вечері були папуги, які Вільсон убив, а кухор вміло приладив.

Ніч була така красна, що по скінченій вечери кождий старав ся як найпізнїйше іти на відпочинок. Леді Єлена погодила всїх, бо попросила Паґанеля, щоби оповів їм історию знаменитих подорожників по Австралії, котру вже давно був обіцяв.

Паґанеля не требо було довго о то просити. Слухателї позасїдали довкола, а ґеоґраф так став оповідати:

— Пригадуєте собі товариші, а й майор певне ще не забув подорожних, котрих я вам вичислив на покладї *Дункана*. З поміж всїх, котрі намірили перейти Австралію, удало ся то лише чотиром: перейшли Австралію з полудня на північ. То були: Берк 1860 і 1861 року, Мек Кінлей в 1861 і 1862 роцї, Лендсбру 1862 року і Стюарт також того самого року. Не скажу вам богато о Кінлею і Лендсбру. Перший перейшов від Аделяйди до заливу Керпентер, другий від заливу Керпентер до Мельбурн. Обох висилали австралїйскі комітети, щоби віднайти Беркого, що не вертав і мав вже нїколи не вернути. Берк і Стюарт то два відважні люди, о котрих вам без довгого вступу опowім.

Дня 20-го серпня 1860 року висилало в подорож товариство королївске в Мельбурн Ірляндця, бувшого вояка і інспектора поліцийного Роберта Беркого. З ним було одинайцять осіб: Вілїям Джон Вільс, знаменитий молодий астроном; доктор Біклер, ботанік; Ґрей, Кінґ, молодий офіцир індийских войск; Лендельс, Браке і кількох вояків; 25 копий та стілько верблюдів несло подорожних, їх річи і поживу на 18 місяцїв.

Виправа, що держала ся спершу берега ріки Купер, мала дійти до заливу Керпентер на північнім побережи Австралії. Без великих трудів перейшли подорожні Муррай і Дерлінґ і дістали ся до стациї Менїндіє, де кінчать ся европейскі оселї. Тут замітили, що надто велика скількість пакунків, робить їм богато клопоту. Та недогода і грубе поведенє Беркого стали причиною незгоди між подорожними. Лендельс провідник верблюдів віддїлив ся від виправи з кількома слугами Індийцями і вернув над береги Дерлінґа; Берк пішов наперед. Переходив то розкішні, богаті водою пасовиска, то камінисті, безводні пустинї і дійшов до ріки Купер. Дня 20-го падолиста, три місяцї від дня виїзду, заложив перший склад поживи над берегами тої ріки. Тут на якийсь час подорож перервано, бо не можна було найти дороги на північ, при котрій була би вода. Поборовши богато перепон прийшли до таборища, котре назвали фортом Вільс. Зробили з него малу кріпость і обвели частоколом, а було то на половинї дороги від Мельбурн до заливу Керпентер. Тут Берк подїлив свій віддїл на дві части. Одна під проводом Брака мала лишити ся в таборищи Вільс і ждати повороту другої три місяцї, а навіть і довше, коли би їй стало поживи; друга складала ся лише з Беркого, Кінґа, Ґрея і Вільса. Брали собою шість верблюдів і поживи на три місяцї, а то: три сотнари мурки, пятьдесять фунтів рижу, тілько-ж вівсяної муки, сотнар сушеного кіньского мяса, сто фунтів солонини і трийцять фунтів сухарів. То всьо мало вистати на дорогу шістьсот миль там і назад. Пустили ся в дорогу. Перейшовши з немалим трудом каменисту пустиню, дістали ся над ріку Ірі, то є до найдальшої точки, до якої дійшов Стюарт в 1845 роцї, а посуваючи ся в гору о скілько було можна по сто четвертім полуднику, пустили ся на північ. Дня 7 сїчня перейшли серед найбільшої спеки зворотник. Не маючи часто нї каплї води, нераз серед сильної бурі, стрічаючи ся часами з дикими Австралїйцями, на котрих не мали причини жалувати ся, відбули подорож не надто утомляючу, бо нї озера, нї ріки, нї гори, не спиняли їх в дорозї.

Дня 12 сїчня показало ся на півночи кілька каменистих горбків, між иншими горба Форбес і ланцух ґранїтних гір. Тут почала ся тяжка подорож. Потомлені звьвірята не хотїли іти: „Верблюди пріють зі страху“ — пише Берк в своїх подорожних записках. Однако завдяки зелїзній витревалости дійшли подорожні до берега ріки Турнер, відтак до ріки Стокес, котру в 1841 роцї бачив Флїндерс, а котра впадає до заливу Керпентер. Болотнистий ґрунт заповідав близину океана. Один верблюд погиб в болотї, прочі не мали сили дальше іти. Кінґ і Ґрей мусїли при них лишити ся, Берк і Вільс пустили ся дальше на північ і поборовши множество трудів, о котрих дуже неясно згадують в своїх записках, прийшли до місця, де приплив моря заливав болота, але океана не бачили. То було дня 11-го лютого 1861 року.

— То ті відважні люди не могли дальше їхати? — спитала леді Ґленарван.

— Нї, панї — відповів Паґанель — грязли в болотнистім ґрунтї і мусїли вернути до своїх товаришів в таборищи Вільс. То був дуже сумний поворот, можете бути пересьвідчені; Берк і Вільс утомлені і обезсилені віднайшли Кінґа і Ґрея. Відтак пустивши ся на полудне дорогою, котрою прийшли, удали ся до ріки Купер.

Не знаємо точно трудів, небезпечностий і терпінь, на які були подорожні виставлені, того нема в подорожних записках. На кождий спосіб подорож мусїла бути страшна, бо лише трех прийшло до долини Купер. Труди дороги убили Ґрея. Чотири верблюди погибли. Помимо того справа так стояла, що коли Берк дійде до таборища Вільс, де дожидає єго Браке з припасами поживи, то всї будуть уратовані. Отже скріпляють ще свою витревалість і ідуть ще кілька днів, а дня 21-го цьвітня бачать вже з далека частокіл таборища. Вкінци приходять.... Як раз того самого дня, по пятьох місяцях безуспішного дожидання Браке від'їхав!

— Від'їхав! — крикнув молодий Роберт.

— Так, від'їхав. Якимсь нещастним случаєм від'їхав того самого дня. Картка, котру лишив була писана перед семи годинами. Берк не міг навіть і гадати о тім, щоби єго дігнати. Нещастні поживили ся трохи поживою, котру

кова аж на другий день рано. Роз'ярене гірників походить з причини слїдства в справі крадежи соли, котре викрило між ними виновних; они грозять страйком, кажучи, що продавали не крадену сіль, а видавану їм зарядом салїнарним на власні потреби. Здаеть ся, що підмовили їх до сего купцї краденого товару, вмішані в ту справу. Дотепер арештовано одного робітника, двох гірників і двох дозорцїв християн, а 7 жидів мужчин і женщин, що купували крадену сіль.

— **Намірене самоубийство.** В гімназиї ім. Франц-Йосифа у Львові кинув ся оногди перед полуднем з вікна першого поверха ученик III-тої кляси Ем. Зісерман і зломив собі ліву руку та звихнув ліву ногу. Першу поміч уділила ему стация ратункова, почім відставлено его до дому. Причиною наміреного самоубийства була лиха кляса.

— **Передїравлені срібні ґульдени.** Мінїстерство скарбу видало розпоряджене, котрим заборонюе ся пускати в обіг передїравлені срібні ґульдени. Державні каси не будуть більше приймати таких гульденів, однако їх буде можна виміняти в головнім монетарнім урядї і в урядах цїховничих за суму, яка відповідае 60 зр. за один кільограм ваги таких ґульденів.

— **Нещастна пригода** лучила ся передвчера в полудне у Львові коло Стрийского парку. На луці пас коня 12-лїтний хлопчик Петро Ковальский, котрий чи то з боязни, щоби кінь не утїк, чи може з пустоти, привязав коня шнурком до своєї ноги. Нараз кінь сполошив ся і понїс хлопця на площу вистави. Вид був страшний. Люди наполохані потратили голови і не задержали коня, так, що він аж по кількох мінутах сам задержав ся, потрощивши кости і покалїчивши хлопця дуже небезпечно. Нещастну дитину віддано до шпиталю.

— **Убийство.** З Станиславова доносять, що в суботу на сьв. Петра і Павла відбували ся за містом на поли коло Лисецкої коршми танцї, в котрих взяв участь також зарібник з Марковець, Андрій, котрого прізвища до сего часу не можна було довідати ся. Між тим робітником і кількома воякали зачала ся суперечка о одну дївчину, а з суперечки прийшло до бійки, котра сумно скінчила ся для Андрія, бо один вояк ударив его так сильно баґнетом по голові, що аж мозок вискочив і Андрій упав трупом на місци. Убийники доси не вислїджені, але що дївчата, в котрих товаристві забавляв ся убитий, вже арештовані, то здаеть ся, що удасть ся також і убийника викрити.

— **Зручне обманьство.** З Відня доносять: Йосиф Адамек, 52-лїтний сконтист при фірмі Шеллер і С-ка при Бавернмаркт одержав дня 14 липня поручене, щоби відобрав в почтовій касї щадничій 10.000 зр. на один чек. Адамкови видано в почтовій касї щадничій квіт, на котрий мали ему виплатити згадану суму. Той квіт вложив Адамек до горішної кишенї свого плаща. Коли хотїв о годинї 2-ій з полудня відобрати гроші в касї, заявив ему урядник, що они вже виплачені. Адамек сягнув до кишенї і дїйстно не найшов вже там квіту. Показало ся, що о годинї $11^1/_2$ в полудне відобрав ті гроші в касї якийсь молодий, 25 до 30-лїтний мужчина. Імовірно обманець видїв, як Адамек ховав квіт до кишенї і украв его відтак та зараз побіг з ним до каси. Обманця доси не вислїджено.

— **Злодїй в куфрі.** В Туринї в Італії, лучила ся оногди така пригода: Один купець замикав як раз вечером свій склеп, коли якийсь послугач привіз на тачках перед склеп куфер, котрий мав віддати в склепі. На куфрі була купцева адреса, а крім того послугач сказав, хто післав его з тою посилкою до склепу. Купець велїв куфер занести до середину, а що було вже пізно, хотїв виходити і отворити посилку аж на другий день, коли его помічник почув в куфрі шелест. Оба отворили зараз віко, а з середини вискочив молодий чоловік і не оглядаючи ся утїк зі склепу. В утїкаючім пізнали молодшого брата купця, що за різні провини був вже нераз караний. На другий день арештовано его і він видав кількох спільників, що разом з ним мали в ночи обікрасти склеп.

— **Землетрясене в Японії.** Після донесень з Йокогами послїдне землетрясене в Японії потягнуло за собою страшну жертву, бо около 10.000 людий утратило жите, а три міста у всхіднім Японії майже цїлковито збурені. Страти обчислюють майже на 130 міліонів зр. В навіщених землетрясенем околицях велика нужда, тому заряджено публичні складки. Правительство і японьский цїсар дали на потерпівших від сего нещастя чотири міліони зр. Японьский амбасадор в Льондонї подав телеграфічному бюрови Райтера зміст телеграми свого правительства, в котрій доносить ся, що дня 15 с. м. по землетрясеню залило море на північнім побережу Япана кілька миль краю і в часї тої повени погибло 27.000 осіб а 25.000 людий потерпіло тяжкі рани.

— **Помер** у Львові Генр. Куриловичь, пенсионований ад'юнкт податковий, в 48-ім роцї житя.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 17 липня. В палатї президиї ради мінїстрів відбула ся вчера конференция австрийских і угорских мінїстрів в справі відновленя економічної угоди. Конференция мала характер вступних нарад і тревала чотири години.

Букарешт 17 липня. Урядова ґазета оголосила рішене короля, котрим румуньскому послови в Бруксели Бенґеско поручено заступати короля в Атинах, чим заведено наново зносини дипльоматичні перервані від 1892.

Рим 17 липня. Віскойті Веноста мав вчера по полудни довгу нараду з Рудинї'м і після Opinione прийме теку мінїстра справ заграничних.

Рим 17 липня. Комітет женщин для запомоги італїяньских плїнників в Африцї одержав депешу, що король Менелик пустив на волю перших 50 плінників.

Атини 17 липня. Засїдане кретийского сойму стало ся неможливим. Християньскі посли передали ґенерал-ґубернаторови проєкт своїх жадань, а відпис тих жадань також і консулям европейским, котрі приняли его півурядово. В Канеї побоюють ся великих розрухів.

найшли в складї, але не мали з чим їхати дальше, а сто пятьдесять миль дїлило їх ще від Дерлїнґа. Тодї Берк помимо супротивленя Вільса рішив іти до австралїйских осель, положених при горі Гоплїс о шістьдесять миль від таборища Вільс. Пустили ся в дорогу. З двох остатних верблюдів погиб один в болотах Куперскрік, другий не міг зробити кроку. Треба его було добити і мясо его зужити. Вскорі не стало поживи. Три нещастні подорожні мусїли живити ся коріньцями. Побоюючи ся недостачі води, а не маючи средств забрати єї з собою, не могли віддїти від берегів Купер. Вкінци огонь знищив їх хатку, а з нею всї річи. Отже остала їм лише нехибна смерть. Берк прикликав Кінґа. „Остає менї ледве кілька годин житя, ось мій годинник і мої записки. Бажаю, аби ви мене не ховали, коли умру. Вложите менї в праву руку револьвер і так мене лишите". Сказавши то замовк, а на другий день о осьмій годинї рано помер. Наполоханий і доведений до розпуки Кінґ пішов глядати якого дикого австралїйского племени. Коли вернув не застав вже й Вільса при житю. Кінґа приймили дикі Австралїйцї, а у вересни віднайшла его виправа під проводом Гауіта, котрого так само як Мек-Кінґлея і Лендсбру вислано на віднайдене Беркого. Отже з чотирох подорожних, що переїхали півперек Австралїю остав лише один при житю.

Оповідане Паґанеля викликало прикре вражіне у слухателїв. Кождий з них гадав о капітанї Гранті, котрий може бути блукав десь в глубині того нещастного краю так само як Берк і товариші. Чи нещастний терпів також ті труди, які поубивали відважних подорожників? То порівнане було таке природне, що очи Марії Грант залили ся сльозами.

— Отче, мій бідний отче! — говорила півголосом.

— Міс Марие! — відозвав ся Джон Менґлїс — щоби терпіти такі труди треба запустити ся в глубину краю. А капітан Грант, так само як Кінґ єсть в руках диких Австралїйцїв і буде так як Кінґ виратований. Ваш отець не був нїколи в таких прикрих обставинах.

— Нїколи — замітив Паґанель — і кажу вам ще раз, що Австралїйцї дуже гостинні.

— Бог би з вас говорив — відповіла молода дївчина.

— А Стюарт? — спитав Гленарван, що хотїв перервати сумні гадки.

— Стюарт — відповів Паґанель — був далеко щасливійший і его імя славне в австралїйскій історії. Від 1848 року Джон Стюарт, ваш земляк, готовив ся до тих подорожий проводжуючи Стерта по пустиням північної Аделяйди. В 1866 роцї пробовав лише з двома людьми дістати ся в глубину Австралії, але безуспішно. Тілько-ж то був чоловік, що не зражував ся чим небудь. Дня 1 сїчня 1861 р. виїхав на чолї одинайцятьох відважних товаришів знад річки Чембр і задержав ся о шістьдесять миль від заливу Керпептер, але мусїв вернути для недостачі поживи, не переїхавши того страшного краю. Не уважаючи на те, відважив ся ще раз спробовати щастя і уладив третю випраду, котра аж сим разом мала вінчати ся пожаданим успіхом.

Парлямент полудневої Австралії опікував ся щиро тою новою випpавою. Ухвалив для неї запомоги два тисячі фунтів штерлїнґів. Стюарт зарядив всї средства осторожности, які дораджував ему досьвід. Єго товариші: природознавець Ветерґавс, Трінґ, Вудфорд, Ольд, разом десятьох прилучили ся до него. Забрав з собою двайцять мішків з американьскої шкіри, з котрих кождий міг помістити в собі до сїмох ґальонів — і 5-го цьвітня 1862 року зібрала ся цїла виправа в долинї Нюкесль-Ветер поза восїмнайцятим степенем ширини, в тім самім місци, з котрого давнїйше не міг дальше іти. Єго дорога йшла попри сто трийцятий перший степень довжини, отже о сїм степенів на захід від дороги Беркого.

(Дальше буде.)

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1896, після середно-европ. год.

Відходять до	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·00	4·40	9·55	6·45	—
Підволочиск	6·00	2·11	—	—	9·30	10·45	—
Підвол. з Підз.	6·14	2·25	—	—	9·48	11·12	—
Черновець	6·10	—	—	10·15	2·45	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	10·25	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·15	—	—	—
Мушини на Тарнів	8·40	11·00	—	4·40	—	6·45[1]	—
Гребенова [2])	—	—	—	—	9·35	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	5·22	9·35	3·05	7·22
Зимної Води [4])	—	—	—	—	1·32	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	1·20	—	—
Брухович [6])	—	—	—	—	3·20	—	—
Янова [7])	—	—	—	9·45	3·00	8·55	—
Янова	—	—	—	9.45[8]	1·05[9]	3·00[10]	6·25[8]

[1]) Від 1 червня до 30 вересня. [2]) Від 10 липня до 31 серпня. [3]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [6]) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. [7]) Від 1 мая до 15 червня і від 1 вересня до 30 цьвітня кождого дня. [8]) Від 16 червня до 31 серпня що день. [9]) Від 16 червня до 31 серпня в недїлї і сьвята. [10]) Від 16 червня до 31 серпня в тиждневі дни.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаемо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Поручає ся 8

торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові.

КОНТОРА ВИМІНИ
ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купує і продає

всякі ефекти і монети

по курсі данім найдокладнійшім, не числячи жадної провізиї

Яко добру і певну льокацию поручає:

4% листи гіпотечні коронові
4½% листи гіпотечні
5% листи гіпотечні преміовані
4½% листи Тов. кредитового земс.
4½% листи Банку краевого
4% листи Банку краевого
5% облїґациї комунальні Банку крає.
4½% пожичку краеву галицку
4% пожичку краеву галицку коронову
4% пожичку пропінацийну галицку
5% „ „ буковиньску
4½% пожичку угорскої зелїзної дороги державної
4½% пожичку пропінацийну угорску
4% угорскі Облїґациї індемнізацийні
і всілякі ренти австрийскі і угорскі,

котрі то папери контора виміни Банку гіпотечного всегда купує і продає

по цїнах найкористнійших.

Увага: Контора виміни Банку гіпотечного приймає від Вп. купуючих всякі вильосовані, а вже платні місцеві папери цінні, як також купони за готівку, без всілякої провізиї, а противно замісцеві лишень за відтрученем коштів.

До оферт, у котрих вичерпали ся купони, доставляє нових аркушів купонових, за зворотом коштів, котрі сам поносить. 9

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Кароля Людвика ч. 9.

приймає

абонамент на всї дневники

по цїнах оригінальних.

Бюро оголошень і дневників

приймає

ОГОЛОШЕНЯ

до всїх дневників

по цїнах оригінальних.

До

Народної Часописи, Ґазети Львівскої, і Przeglą-dy

може лише се бюро анонси приймати.

С. Кельсен у Відни

поручає:

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем.— Збірники на воду. — Комплєтні уряджена купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для Галичини і Буковини

ГЕРМАН ГАМЕЛЬ у Львові Пасаж Гавсмана ч. 8.

На жадане висилає ся катальоґи.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові

улиця Кароля Людвика число 9, приймає

абонамент на всї дневники по цїнах оригінальних.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.